

BAJKA – O VELKÉM SNĚMOVÁNÍ

Všechno živé se sešlo na Velkém sněmu. Předsedal mu Vůl a po jeho stranách seděli jeho náměstci – Oslové. „Končí rok, který byl úrodný. Dohodněme se, jak úrodu rozdělit,“ pravil Vůl. Ve shromáždění zahučelo. „Nás je nejvíce, bééé,“ bečely ovce. „Musíme dostat všechno, co vyrostlo na loukách.“ „Nééé,“ mečely kozy. „Nás je taky hodně, takže musíme dostat tolik, abychom netrpěly hlady.“ „Bůůůů,“ bučely krávy. „My dáváme mléko, proto chceme alespoň polovinu sena.“

Kolem shromáždění stály tlupy vlků, hordy medvědů a skupinky dalších šelem. „Jen ať si žerou, čím budou tlustější, tím více nám budou chutnat. Kdo z nás by stál o seno, kukuřici a obilí. My jsme masaři, tak ať se jim daří,“ šuškal si šelmy a mlsně se olizovaly.

Docela vzadu za shromážděním byly nepřehledné zástupy krysy a potkanů. „Chacha,“ šklebily se. „Než se nadějí, tak jim úrodu rozkrademe, sežereme, oni pochcípají hlady, až je sežerou mrchožrouti, tak potom pochcípají hlady i oni a na jejich mrtvolách se vypaseme ještě více.“

Docela vzadu na vysoké skále stál Lev a vedle něho malá Myška. „Vidíš,“ řekl Lev. „Tak do dopadá, kdy vládnou volové a osli. „Všichni chtějí hodně, a nakonec svou chtivost zaplatí životem.“

A pro lidi z toho plyne poučení: Nenechte vládnout voly a osly. Jinak zvítězí krysy...

Štěpán Neuwirth